

Goedenmorgen vrienden.

Wij kunnen wel weer alle esoterische leringen gaan ophalen, maar ik zou het interessant vinden een ander punt te behandelen vandaag.

Ik weet niet of u wel eens hebt nagedacht over de verhoudingen tussen de verschillende vormen van beschavingen. Dat ik u dat vertel heeft zijn reden. Wij leven op het ogenblik in een periode, waarin wij kunnen verwachten dat -zij het dat het misschien nog wat jaren duurt-een contact tot stand zal kunnen komen tussen de aarde en andere beschavingen, dus andere planeten. En om dat te kunnen verwerken en misschien ook te kunnen begrijpen, iets te kunnen begrijpen van de oorzaken van vliegende schotelrages, de mededelingen van Venus en Mars enz., is het misschien wel eens goed een vergelijk te maken tussen bepaalde vormen van cultuur enz. enz. En nu met u niet boos zijn wanneer ik er hier en daar een paar meesters bijhaal, maar de kwestie is deze: Wanneer er ergens een beschaving ontstaat, dan zal die beschaving zich ontwikkelen in de richting van haar zelfhandhaving en haar uitbreiding. Daartoe maakt zij gebruik van alle middelen, die haar ten dienste staan. Nu kan zij deze middelen dus exoterisch, naar buiten toe vinden, of esoterisch, naar binnen toe. Een exoterische cultuur, een exoterische maatschappij baseert zich op haar bereikingen naar buiten toe; haar techniek, haar vorm van wetenschap is naar buiten toe gericht. En nu is het werkelijk aardig te zien hoe bepaalde parallellen bestaan in een naar binnen gericht beschavingspatroon en een naar buiten gerichte. Wij zouden dat ten dele kunnen vergelijken met ontwikkelingen die op de wereld zelf hebben plaatsgehad.

Tenslotte, wanneer wij denken aan Egypte, dan vinden wij daar een deel van het cultuur patroon ook zuiver esoterisch, naar binnen gericht. Zien wij naar deze tijd, dan zien wij, dat ze volledig exoterisch is en zoals men zegt: materialistisch. Deze kwestie brengt b.v. dit op de voorgrond: Naarmate er externe communicatiemiddelen van grotere precisie en grote snelheden ontstaan, zal het innerlijk contact van mens tot mens aanmerkelijk minder worden. Een maatschappij, die zich helemaal naar binnen toericht zal zeer snel beginnen met projectie van gedachten. Deze projectie van gedachten wordt in een maatschappij als de uwe vervangen door de verschillende methoden van vervoer, schrift, later door radio en televisie. En hoe concreter en sneller die overbrenging van berichten extern wordt, hoe minder de innerlijke eigenschappen en mogelijkheid tot communicatie met anderen wordt ontwikkeld.

Met de kunst zie wij al precies hetzelfde. Er is een tijd geweest, ook op aarde, dat de verteller, de beroepsverteller, de enige meester was. Hij gaf lering, hij gaf onderricht over geschiedenis, over de bereikingen van de stam. Hij leerde omtrent helden, de methoden van jacht, van landbouw en al, wat erbij hoorde en daarnaast wist hij een zeer eigenaardige emanatie van gevoelens te scheppen, waardoor zijn functie vaak een bijna priesterlijke was. Je kunt dat eigenlijk moeilijk omschrijven, dat procédé; misschien zou je het 't beste denk-voel kunnen noemen. Een eigenaardige woordcombinatie, maar gerechtvaardigd. Want indien zo'n verteller datgene, wat hij vertelt, volledig in beelden weet uit te denken (hij stelt zich dat helemaal voor en hij doorvoelt dat), dan is het niet eens nodig, dat hij enig redenaars- of vertellerstalent heeft. Dan zullen de enkele woorden, die hij uitstoot, die hij gebruikt, de emotie a.h.w. communiceren aan allen, die hem horen en die in zijn nabijheid zijn. Dit gaat zover, dat ook degenen, die niet verstaan, wat hij vertelt, toch in diezelfde emotionele dwang, in die beleving worden meegetrokken. Het is een methode geweest, die b.v. in vroeg-Egypte als z.g. magische beheersing bekend was, omdat men door deze methode van denken en werken dus grotere menigten, voor die tijd dan- een 1000, een paar duizend man- volledig in een ban wist te brengen. En deze mensen konden niets anders meer denken of voelen, zij moesten gehoorzamen, alleen door dit denk-voel-procédé. U zult begrijpen, dat wanneer kunst naar buiten toe wordt verwerkelijkt, bouwkunst, muziek enz. de behoefte

aan een dergelijke communicatie steeds minder wordt. Op aarde is ze dan ook teruggeslopen in de magie en zelfs in die magie is ze zo langzamerhand bijna geheel teloor gegaan.

Maar stel u nu eens voor, dat er een andere cultuur, een andere maatschappij is, esoterisch gericht. Dan zal haar grootste kunstvorm juist bestaan in deze projectie van innerlijke beelden, dit meedelen van emotie; dan wordt dit alles een kunst, waarbij de persoon zelve het volledige instrument en uitdrukingsmiddel wordt van al, wat hem beweegt.

Vervoer is ook al zo iets. Naarmate ik eenvoudiger middelen heb om mij te verplaatsen, zal ik minder gebruik maken van mijn eigen kracht. Wanneer u leest hoe tegenwoordig een groot gedeelte van de hartvervetting en managerziekte e.d. te wijten is aan een te weinig lopen en te veel autorijden, dan zult u wel begrijpen wat ik bedoel. Stel nu echter, dat de communicatiemiddelen, zowel als de vervoersmogelijkheden en middelen in een bepaald gebied miniem zijn. Wat zal er dan gebeuren? Men zal gaan trachten- in het begin via geestelijke weg, maar later door het projecteren van een deel van eigen persoonlijkheid- afstanden te overbruggen. Dan komt er dus een contact tot stand wat je bijna met een transport kunt vergelijken. In zo'n maatschappij gaan alle krachten, die gelijk komen aan hetgeen de mens in zich kent, een buitengewoon grote rol spelen.

Nu weten wij dat b.v. gedachtepatronen vergeleken kunnen worden met magnetische trillingspatronen. Wij kunnen nagaan, dat b.v. levenskracht zelve, vergeleken kan worden met elektrische flux; dat telepatische projectie gemoduleerde straling is; dat, wat wij fluïde noemen, in feite een zeer hoog trillend homogeen geheel is van eenzijdig gerichte moleculen met een zeer bijzondere draai.

Wanneer je dat nu eens allemaal nagaat, dan kom je dus tot de volgende vraag: Wat zal het verschil zijn in wetenschap en wetenschappelijke ontwikkeling tussen de exoterische en esoterische groep? De exoterische groep gaat alles a.h.w. construeren. Zij maakt voor heel veel dingen Ersatz. Een mooi Duits woord waarvoor nog geen beter is gevonden, omdat een groot gedeelte van Europa op dit ogenblik nog walgt bij de idee aan Ersatz. Men kan op aarde b.v. zeer eenvoudig elke samenstelling namaken, die wordt voortgebracht door planten, door dieren, organismen, stof. Chemisch is die samenstelling volkomen zuiver. Wanneer ik muscaline maak, synthetisch, dan is die synthetische muscaline volkomen gelijk, op chemische basis, aan de echte. Haar werkingen voor het menselijk lichaam zullen volkomen gelijk zijn. Maar wat is het verschil? Wanneer ik synthetisch iets maak, dan zullen de moleculen en de vorming daarvan, trosvormig zijn. Laten wij het zo zeggen: het bestaat uit linker- en rechterhelften, die zo zijn samengevoegd, dat je er absoluut geen onderscheid meer in ziet. Bij polarisering b.v.- dus door straling met gepolariseerd licht,- is een dergelijke stof lichtdoorlatend, laat straling door.

Heb ik het zelfde echter organisch, dan blijkt, dat ik dus geen lichtdoorlating krijg. Het licht maakt geen slag, omdat het organische op zijn eigen manier, of links of rechts is georiënteerd. Het heeft een eigen moleculair-rotatie en die moleculair-rotatie is dan juist weer het levensprincipe. Waar het dus op neerkomt is dit, dat er een groot verschil is, ook op aarde, tussen de synthetische en de organische producten. Een organisch product heeft bepaalde kwaliteiten en eigenschappen, die zich tot in de kleinste delen uitdrukken.

Op het ogenblik dus, dat een esoterisch gerichte groep zich gaat bezighouden met creatie, dus het voortbrengen van voor haar noodzakelijke stoffen, zal haar techniek gebaseerd zijn op levende stoffen. Om een voorbeeld te geven: een ruimtevoertuig. Een ruimtevoertuig, dat door een esoterische groep tenslotte toch zal worden vervaardigd, is niet een ruimtevoertuig in de zin van een aardse raket. Het is een soort organisch geheel, waarin de eigen beweging van de moleculen, de vele eigenschappen, die die materie heeft, zeer bijzondere zijn, herinnerend aan een levend wezen, waarbij dit geheel vatbaar is o.m. voor sterke gedachte- stralingen en gedachtetrillingen en zelfs bepaalde z.g. suggestieve processen uitwerkingen kunnen hebben op die materie.

Wanneer u nu alleen deze verschillen bekijkt, dan zult u het met mij eens

zijn, dat er dus geheel verschillende cultuurpatronen kunnen bestaan, waarbij het belangrijkste verschil wel is dat in het geval van een exoterische cultuur en beschaving, alles van buiten uit wordt opgebouwd, terwijl in een esoterische beschaving alles in de eerste plaats van binnen uit wordt geprojecteerd. Van buitenuit krijgen wij altijd een constructieproces, van binnenuit krijgen wij een groeiproces.

Nu kunt u zich misschien voorstellen, dat b.v. op een gegeven ogenblik een technische cultuur vastloopt. B.v. uw eigen wereld. Er komt een moment dat die techniek een vermindering van bekwaamheid gaat betekenen, van capaciteit. Laten wij maar een heel eenvoudig voorbeeld nemen. Op het ogenblik, dat er goedkope rekenmachines komen, zal er ook een ogenblik komen, dat geen kind en geen mens meer zelf kan rekenen. Dat ze het allemaal met het rekenmachientje gaan doen. Dus de begaafdheid van de mens om in zich ingewikkelde berekeningen te volvoeren, calculi e.d., gaat praktisch teloor en wordt vervangen door mechanisch rekenen buiten het ik.

Wanneer echter op een gegeven moment die cultuur vastloopt, dan zal zij moeten overgaan tot een in zich voortbrengen van hetgeen zij tot nog toe buiten zich heeft gebracht. En wanneer je een cultuurpatroon ziet, dat b.v. een zeer hoge technologie heeft voortgebracht, dan zal het logische gevolg zijn, dat al hetgeen tot op dat ogenblik technisch werd volbracht moet worden aangevuld door de innerlijke kracht of anders gezegd, dat- uitgaande van het bereikte exoterische peil- men overgaat tot een esoterische verderontwikkeling, die wederom maatschappelijk en cultureel geprojecteerd wordt en de maatschappijvorm bepaalt.

Nu moet u eens goed luisteren. Ik heb uit deze gehele opbouw een paar conclusies te trekken en ik heb u al gezegd: ik moet er dan bepaalde meesters bijhalen. Wanneer wij horen, dat voor degenen, die gelooft, alle dingen mogelijk zijn (Jezus); wanneer wij horen dat degenen, die één is met de oerkracht (Krishnaleer) alle dingen voortbrengt; wanneer wij horen van bepaalde esoterische inwijdingsgeheimen, (o.a. de Griekse) dat de mens in zich de cosmos draagt, die hij buiten zich erkent, dan wordt het duidelijk, dat je dus als mens eigenlijk op elk willekeurig moment kunt overgaan tot een training, die esoterische bereiking ook praktisch mogelijk maakt en vanuit het innerlijk projectie naar buiten toe van elke gewenste waarde toelaat, mits- dat is belangrijk- wij uitgaan van het bereikte punt buiten ons plus een innerlijke zekerheid, die het ons mogelijk maakt onze innerlijke faculteiten volledig te gebruiken. Stel nu, dat er een contact komt van de mens en de geest- en de mens heeft een cultuur in de stof, die eveneens op deze esoterische waarden en projectie van binnen uit gebaseerd is- dan volgt hieruit, dat de mens in staat is, mits hij voldoende zelfvertrouwen heeft en uitgaat van het door hem gekende wereldbeeld, inclusief alle technische exoterische bereikingen, te allen tijde alles zal kunnen reproduceren en vaak zelfs zal kunnen overtreffen wat vanuit de esoterische vorm van cultuur, van leven, geprojecteerd wordt. En dat is een heel belangrijk punt. Dus, waarde vrienden, wanneer uw persoonlijk bewustzijn hoger is op basis van wereldbeeld en concept dan van iemand, die buitengewoon esoterisch beschaafd is, dan zou het in theorie u mogelijk moeten zijn, om in zeer korte tijd al zijn bereikingen van esoterisch standpunt uit te overtreffen. Waarom gebeurt dat dan niet?

In de eerste plaats de mens begint met een exoterisch wereldbeeld en wantrouwt over het algemeen zijn eigen vermogen om vanuit zichzelf iets te creëren. Hij gelooft wel aan een opbouw, maar niet aan een vanuit het ik groeien der dingen. In de tweede plaats heeft hij een idee van meesterschap over de materie, maar voelt niet- zoals de esotericus- een verwantschap van materie met geest. Hij staat dus a.h.w. als eenling buiten al wat rond hem ligt. Hij bekijkt van een soort torentje uit- soms is het een ivoren toren- die wereld, die buiten hem ligt. Maar op het ogenblik, dat ik een te grote afstand neem van de wereld, die buiten mij ligt, zal ik mij niet meer met haar één kunnen gevoelen en zal ik zelve- bewust of onbewust- een grens opbouwen, die mijn innerlijke wensen, krachten enz. niet kunnen overschrijden, (niet duidelijk?) Goed, zo komt het- en nu kom ik zo langzamerhand aan het hoofdpunt van

mijn betoog- dat elke mens, ook al leeft hij in een exoterische cultuur of beschaving, kan komen, niet alleen tot een esoterisch inzicht, maar tot een esoterische projectie en prestatie in zijn eigen wereld, kenbaar op het ogenblik, dat hij zijn verwantschap met al het geschapene in zich volledig beseft en volledig vertrouwt op de kracht, die in hem leeft, op de intensiteit van zijn gedachten en concentratie en -dat is ook heel belangrijk- zich niet houdt aan tijdsbepalingen, zoals die binnen een technische maatschappij gebruikelijk zijn. Want elk esoterisch projectieproces is tevens buiten een groeiproces, dat gebonden is aan de natuurlijke wetten en niet aan constructie- of opbouwmaatstaven.

Dat is belangrijker dan u misschien denkt. Het betekent heel wat. Want wij spreken nu over veranderingen, die in deze wereld gaan plaatsvinden en ik weet, dat er heel veel mensen zijn, die zich een klein beetje kriegsel voelen omdat wij daarbij toch voortdurend menen te moeten wijzen op de grote gevaren en spanningen. Maar deze dingen behoeven voor u niet te bestaan, aangezien zij voor 9/10 een constructief karakter dragen en als zodanig een kunstmatige verstoring van natuurlijke evenwichten vormen, terwijl de mens, die in zich een voldoende kracht, eenheid en verwantschap met de natuurlijke kwaliteiten der materie heeft, altijd vanuit deze natuurlijke benadering en verwantschap, plus wilsprojectie, een overwicht heeft over het tienvoudige, ja het honderdvoudige aan intensiteit op zuiver mechanische wijze aangewend of tot stand gebracht.

Om het heel eenvoudig te zeggen: wanneer er 20 mensen voldoende bewust zijn, dan kunnen zij heel eenvoudig een atombom boletten tot splijting over te gaan. Zij kunnen zelfs het gehele proces daarin remmen en de gehele bom in een zeer korte tijd omzetten in een vervalproduct, b.v. lood. Realiseer u nu eens goed wat dat betekent: 20 mensen met voldoende bewustzijn kunnen een atombom met ettelijke megatonnen kracht heel eenvoudig veranderen, tegenhouden in zijn explosieve werking - alles wat langs de mechanische weg een natuurlijk resultaat wordt genoemd - tegenhouden; dan is het mogelijk om praktisch alle resultaten van mechanisch ingrijpen en mechanische werkingen tegen te houden, waar zij niet berusten op een directe verwantschap met de kern van alle kracht en alle leven, maar in feite een misbruik zijn, een verstoring van evenwicht, die tegen de oorspronkelijke en natuurlijke status der materie ingaat.

Pas dit nu eens uit jezelf toe. Ik kan mij voorstellen, dat je dit wilt doen met b.v. genezen. Gebruik nu eens werkelijk die procedure van in jezelf de verwantschap met het leven te voelen en vanuit die verwantschap elke onnatuurlijke evenwichtsverstoring terzijde te stellen. Dan kun je natuurlijk niet alle dingen genezen, dat is logisch. Maar wat je wél kunt doen, is heel veel, door maatschappelijke verhoudingen, door misbruik van de mens, kunstmatig veroorzaakte verstoringen binnen de weefsels en het organisme, eenvoudig opheffen. Alleen wat levend is en natuurlijk groeit, zoals de kleinste delen overal, waaruit alles is opgebouwd, kan niet door deze kracht worden aangetast.

U wilt misschien op een gegeven ogenblik grotere zekerheid hebben, U wilt uzelf beschermen. Het is heel eenvoudig. Op het ogenblik, dat u van uit uzelve een bewustzijn van verwant-zijn, van één-zijn en vriendschap projecteert naar al, wat rond u is, bent u praktisch onaantastbaar voor alles, behalve voor de denkende mens; d.w.z. dieren, verscheurend, wild, giftig e.d. kunnen u niets doen. Wapens zullen falen. De elementen zullen falen: zowel water als vuur kunnen u niet beroeren. Aarde en stormwind kunnen u niets doen. Alleen de wil van de mens en daarmee dus de zuiver menselijke handeling zou kunnen doordringen in een dergelijke afscherming; tegen deze mens bestaat nog altijd de projectie van schuldbeustzijn, de erkenning van onjuistheid -die, in de ander gelegd- hem meestal de handeling onmogelijk maakt. Zekerheid zoveel je hebben wilt.

Vind je voor jezelf dat het leven te zwaar en te moeilijk is? Is er teveel tegenslag en gaat het niet zoals je het hebben wilt? Wanneer je van binnenuit, maar dan met het volste vertrouwen een verwantschap projecteert -ook met al die z.g. dode dingen- dan gaat het heel anders. Kunt u uw pan niet goed schoon krijgen, gaat uw tikmachine niet goed en is er weer een ander apparaat, dat het ook niet doet? Probeer eens een instelling, waarbij u een verwantschap voelt.

Geen begrenzing, maar een soort gelijkheid, een verwantschap met de materie. Het vreemde is, u bent dan automatisch en praktisch zonder kennis in staat -wanneer het werkelijk mechanische remmingen zijn- deze op te heffen. En dat zult u dan, omdat u tenslotte een exoterisch levend mens bent, zeer waarschijnlijk nog door een ingrijpen van buitenaf doen. Maar u zoudt het van binnenuit ook kunnen en wanneer die tikmachine niet aan uw eigen ritme is aangepast, dan wordt het een gelijk ritme, wanneer u die verwantschap voelt. Wanneer u die pan niet schoon kunt krijgen en die verwantschap is juist, dan wordt het a.h.w. een afstotende werking tussen de aangebakken vuillaag en het emaille van de pan, waardoor het zich eenvoudig laat verwijderen.

Het is niet iets, dat alleen voor het allerhoogste te gebruiken is. Het is iets, wat je overal kunt gebruiken. Het gaat van het eenvoudigste, het laagste in de stof af tot het hoogst geestelijke. Want waar voor mij een verwantschap bestaat en deze verwantschap wordt erkend, ben ik in feite opgenomen in een cosmische gemeenschap, waarin bewustzijn en wil suprême regeren.

Er is natuurlijk een verschil van wilsinhoud. B.v. de Schepper heeft een veel grotere wilsinhoud dan ik. Dat is logisch en er zijn wijzen en groteren, die hebben ook meer bewuster gedachtenvormen, meer inhoud dan ik. Maar waar ik hen als verwanten benader, zullen zij binnen het mogelijke eerder mijn werking, mijn kracht stimuleren, dan mij tegenwerken. Je zoudt ook als eenling en zelfs binnen een exoterische maatschappij als de uwe reeds voor uzelf een esoterische vorm van leven kunnen opbouwen, die niet gebaseerd is op wereldvervreemding, maar op wereldverwantschap in alle fasen van de laagst stoffelijke- tot de hoogst-geestelijke. En wanneer je die intensiteit van verwantschap kunt vinden, dan heb je praktisch alle dingen mee, dan zijn er alleen nog maar de Goddelijke wetten en de in de grondwaarde van wil en denken - niet eens van materie, alleen van denken en wil - vastgelegde mogelijkheden, die je beperken. Dan is het je eigen voorstellingsvermogen en je eigen bewustzijn alleen nog wat het je onmogelijk maakt om b.v. een dubbel te projecteren op Mars of Venus of verder weg. Dan is het alleen nog maar je gebrek aan begrip voor de mogelijkheden, die het je belemmert in een verwantschap -ook met de delen van je eigen lichaam- bewust en met wil gevoeld, een reconstructie b.v. van een deel van eigen lichaamsbouw of een reconstructie van bepaalde organen tot stand te brengen. Overal waar verwantschap bestaat, de gedachte suprême regeert en de wil, kan door gedachte en wil -gedachte als matrix en wil als vormende kracht- praktisch alles tot stand worden gebracht.

Ik hoop, dat u dit hebt kunnen volgen en dan heb ik nog een laatste punt. Wanneer ik dit erken als naar buiten toe werkzaam, zo moet ik ook aan-nemen, dat elk sterker bewustzijn en elke sterkere wil in mijn wezen vormend kan optreden en dat dus mijn wezen door een erkende verwantschap met het hogere door het hogere gevormd wordt naar het bewustzijn van het hogere. En dat is heel logisch. U weet- en dat geldt zelfs voor ons in de geest- dat het niet is toegestaan een zekere vrijheid van ontwikkeling te belemmeren. Elke mens en elke geest heeft recht op het kiezen van een eigen weg. Maar wanneer ik een verwantschap in mijzelf ga gevoelen, b.v. met God, God als geprojecteerd in één van zijn grote krachten, b.v. bepaalde Heren van Licht, van Wijsheid, met misschien zelfs een heilige, die een reëel geestelijk iets dus draagt achter de voorstelling, dan zal ik door het aanvaarden van deze verwantschap, die nimmer is een aanbidding- let wel- maar een verwantschap, een aanvaarden, een wederkerigheid van aanvaarding veroorzaken.

En wat heb je nu exoterisch op aarde: de wet van de communicerende vaten. Wanneer a en b een verbinding vormen, waardoor zij in feite- zo al niet voor het oog, i.p. v. 2 afzonderlijke vaten één vat zijn gaan vormen, dan zal het hoogste niveau van inhoud worden overgebracht tot er een gelijk niveau in beiden bestaat, zover dat mogelijk is. Zo geldt dit voor ons ook. Wanneer wij een verwantschap tot stand brengen van binnenuit met onverschillig welke hoge kracht, die wij ons voorstellen, als er maar ergens, achter de voorstelling zich een realiteit verbergt, dan zullen wij in onszelf aan wijsheid, aan weten, aan kracht, vermogen en volmaaktheid- alles wat u maar hebben wilt- zo ver het in die andere kracht aanwezig is, vervuld worden.

Dat is geen kwestie van het opheffen van het ik boven zichzelf, neen. Het ik wordt vollediger door zijn erkenning van zijn verwantschap met de cosmos. En aangezien deze wetten en regels gelden voor alle dingen, maar voor de mens moeilijk in de praktijk te brengen zijn, gezien zijn gewoonte om alles buiten zich te zien i.p.v. er zich mee verwant en één te gevoelen, zou ik willen zeggen: vrienden. laten wij deze zondag heel nuttig besluiten, voorzover het mijn bijdrage betreft, door op te merken, dat alle begrippen, zoals ze gepredikt zijn: naastenliefde, onthechting, alle grote leerstellingen, zelfs die van rechtvaardigheid, tezamen inhouden een gelijkwaardigheidserkenning van wat buiten ons is; dat Jezus met zijn prediking van de Vader, i.p.v. God eveneens verwantschap heeft willen uitdrukken; dat in elke godsdienst met een werkelijke inhoud, elke esoterische leer met een ware inhoud deze zelfde gedachtengang tot uiting komt. Deze gedachte is niets nieuws, u hebt ze 1000 maal gehoord, maar u hebt ze nooit begrepen. Nu heb ik ze in een boetje exotische vorm gegoten vanmorgen, om u duidelijk te maken wat mogelijk is en ik heb er zelfs het mogelijke contact tussen beschavingen van buiten de aarde levende wezens met op aarde levende wezens bijgehaald. Maar ik heb dat alleen maar gedaan om u duidelijk te maken wat als leer, als kennis, als realiteit op deze wereld voortdurend wordt aanvaard en geloofd door mensen, die het niet in de praktijk brengen.

En mijn eindconclusie is dan: vrienden, wanneer jullie enig geloof hebt, wanneer je gelooft aan een God, aan rechtvaardigheid en naastenliefde, wanneer je gelooft aan de mogelijkheid tot God te komen enz., is het dan niet redelijk, dat je probeert niet alleen ergens vaag in het geloof, en niet realistisch, maar vanaf het laagst-stoffelijk niveau van verwantschap tot God toe in jezelf de grens te breken tussen het ik en wat daarbuiten ligt? Tracht jezelf een organisch geheel te voelen met het levende Al.

En weet je wat het Koninkrijk Gods is? Dat is precies hetzelfde als dit. Dan weet je, waardoor eigenlijk wonderen gebeuren. Ze komen hieruit voort. Dan weet je waarom een ten-hemel-opgang van Jezus beschreven kan worden en aanvaardbaar is, ook buiten het technische om. Dan begrijp je zelfs waarom grote geesten en lichtende krachten, die het eigenlijk veel beter zouden hebben wanneer ze de aarde met rust zouden laten, op deze aarde werkzaam zijn en waarom ze -in een witte broederschap b.v.- voortdurend actief zijn voor het welzijn van anderen. Want onthoudt dit wel: wanneer u eenmaal iets in de cosmos en de wereld aanvaardt als deel van uzelf, wanneer u de verwantschap ermee aanvaardt, dan kunt u geen uitzondering meer maken. Een aanvaarden van een verwantschap met de cosmos betekent afstand doen van elke uitzondering. Wie bij wijze van spreken zich met het paard verwant wil voelen, zal het ook met de wandluis moeten zijn. Dat klinkt erg wroed en onaantvaardbaar voor de mens, maar dat is zo. Wie zich één wil voelen met God, zal zich één moeten voelen met elk deel van de schepping, tot het kleinste toe. Wie deze verwantschap in zich kent en aanvaardt, zal enerzijds door zijn wil een beheersing krijgen over het lagere leven en daarin één vermende werking kunnen uitoefenen, terwijl hij anderzijds vanuit het hogere leven alles kan putten, wat voor hem noodzakelijk is. Er zijn dan geen tegenstellingen meer, er is dan alleen een samenwerking, die tot uiting komt in alle leven en zelfs in de dode materie.

Denk er eens over na en ik zou haast zeggen, experimenteer er eens voorzichtig mee. Voorzichtig, want u kunt niet wat in een heel leven is gevormd in een paar dagen afbreken. U kunt de grenzen, die u voortdurend in uw voorstelling hebt opgebouwd niet ineens omzetten. Maar neem er eens een proef mee. Het zal in het begin misschien heel beperkt en klein zijn, maar wie bewust tracht zowel in de materie als in de geest van binnenuit werkzaam te zijn in een volledige verwantschap en een zo groot mogelijke harmonie met alle dingen, die zal voor zich ontdekken, dat wat ik hier heb gezegd niet alleen de waarheid is, maar dat de logische ontwikkeling voor de mensheid en zelfs de menselijke cultuur en de maatschappij moet liggen in deze esoterische beschaving. Deze esoterische bewustwording, die een voortzetting is van het stoffelijk bereikte, maar gelijktijdig een beëf van het cosmische ware.

Een prettige zondag verder.

Goedenmorgen, vrienden,

Wanneer ik zo dat eerste betoog heb gevolgd, dan komt er voor mij een element bij van een ietwat moeilijk aanvaarden. Het is iets wat men verstandelijk kan verwerken, het is iets wat men als mens zich waarschijnlijk kan voorstellen, maar het is iets wat in zijn gebruik en zijn directe toepassing wat moeilijk is. Dus een moeilijkheid, omdat het ons lijkt, dat wij onszelf daarbij teveel prijsgeven of verloochenen. En daarom zou ik van mijn kant nog het volgende willen opmerken.

Wanneer alle mensen beweren, dat zij op onigerlei wijze geloven in een cosmische liefde, in een mogelijke band met God of met goden, dan doen zij in hun geloof niets anders dan zoëven gepredikt werd. Kort en goed: de kwestie, waarom het zal gaan is niet die van geloof op zich of zelfs beleving, zij is alleen gelogen in het overbrengen van iets wat op het ogenblik voor de doorsneemens toch op een abstracter vlak ligt en met toevals- en noodlotsfactoren verknoopt is op een volkomen nuchter, reëel, bruikbaar en beheersbaar plan. Degeen, die onmogelijkheden erkent, en dus zegt: deze dingen zijn mij onmogelijk, heeft voor zichzelf alweer de bekende begrenzing geschapen. Degeen, die zegt: In God zijn alle dingen mogelijk, dient te beseffen, dat waar God ook in mij leeft, in mij en door mij eveneens alle dingen mogelijk zijn.

Het lijkt mij dan ook, dat voorgaande stellingen ongetwijfeld ook vanuit esoterie en godsdienst kunnen worden opgebouwd en dat zij daarnaast als een logische ontwikkeling van de menselijke beschaving gezien -onze vriend heeft dat naar voren gebracht- niet alleen een noodzakelijke en redelijke ontwikkeling vormen, maar dat zij een her-oriëntatie van de mens t.o.v. de geest, de Goddelijke geest en al wat daarbij hoort, zullen moeten betekenen. En daarbij wil ik 't, wat mijn commentaar betreft, laten.

Er zijn nog vele andere onderwerpen, waarmee wij ons zouden kunnen bezighouden op een zondag als deze. Ik geloof echter, dat één van de belangrijkste punten die ik, in aansluiting op het voorgaande kan aansnijden, wel is: realisme en realiteit.

Onder realisme verstaat men werkelijkheidszin, onder realiteit werkelijkheid. Mijn werkelijkheidszin zal nimmer gebaseerd zijn op de bestaande werkelijkheid, doch alleen een voor mij aanvaardbare aanpassing aan de in mijn gedachten bestaande werkelijkheid voor mij betekenen. De werkelijkheidszin van de mens is niet aangepast aan een bestaande werkelijkheid, maar aan een volgens zijn wensen voorbehouden en geprojecteerde werkelijkheid. En de werkelijkheid, waarvan de mens spreekt, is eveneens over het algemeen vol van vertekening en verdoezelende feiten, sterk geprononceerd uitgedrukte regels en wetten van minder belang, waardoor een absolute verstoring van de werkelijke verhoudingen optreedt.

Nu spreken wij dan van een cosmische waarheid en van een Goddelijke waarheid, maar, mijn waarde toehoorders: waarheid, goddelijk, cosmisch of menselijk is identiek. Er bestaan geen 2 waarheden, maar er bestaan ook geen 2 werkelijkheden. Daaruit vloeit voort, dat een ieder, die zoekt naar een cosmische of een goddelijke werkelijkheid, of naar de waarheid, de onbepaalde waarheid, zal moeten beginnen met zowel zijn eigen werkelijkheidszin als zijn werkelijkheidsvoorstelling te wantrouwen. Mijn vrienden, niets wat waar is in uw ogen is waar, want alles wat u op het ogenblik waar acht, is gedefinieerd aan de hand van een eenzijdig kennen en een eenzijdig beschouwen. Niets van hetgeen u op het ogenblik geestelijk of stoffelijk aanvaardbaar acht is geheel waar. Ofwel het is als waarheid onvolledig, of het is een vertekening van de waarheid. Dat geldt ook voor de meningen, die u zich gevormd hebt aan de hand van onze leringen.

Uw werkelijkheidszin zult u -althans voorlopig- moeten gebruiken om het contact met de op zich niet zeer werkelijke wereld van mensen te kunnen handhaven. Want zolang u niet de innerlijke weg hebt gevonden, waardoor u in volledige waarheid contact met de medemens kunt opnemen, zult u dat moeten doen met die beperkte werkelijkheid, die de meeste mensen grotendeels gemeen hebben. Hoe meer u echter deze werkelijkheidszin kunt vervangen door een gevoelde werke-

lijkheid en hoe meer u uw logisch scherp materialistisch betoog (b.v. met een groenteboer over de prijs van de aardappelen) kunt vervangen door een weten van de werkelijke waarde, dan is het niet meer nodig om een groot gedeelte van uw strijd en onderling verweer en verzet, zoals het nu bestaat, voort te zetten. Het is zelfs niet noodzakelijk om een zeer groot gedeelte van de nu bestaande waanvoorstellingen en facaden te handhaven, waar zij immers niet werkelijk zijn.

Wanneer u echter in deze innerlijke waarheid en verwantschap, waarvan mijn voorganger zo schoon heeft gesproken een ander mens of onverschillig welk wezen tot de geest en de hoogste geest toe benadert, zal elke scheiding wegvallen. Er is geen omschreven, maar een beleefde werkelijkheid. En dit acht ik ook van groot belang als een korte aanvulling op de woorden van mijn voorganger, want de mens, die uitgaat van werkelijkheid en werkelijkheidszin, volgens stoffelijke normen, of- wat even vaak gebeurt- volgens imaginaire normen op basis van religieuze of andere stellingen zal nooit tot een begrip en een werkelijk contact kunnen komen.

Waar men meent, dat men deze uiterlijke normen en vormen en omschrijvingen echter niet kan missen, heeft men vanzelf een belemmering opgebouwd, voor al hetgeen mijn vriend en voorganger zo schoon gezegd heeft. Daarom heb eraan toegevoegd- en hopelijk evenzeer ter overdenking- de zinsnede: op het ogenblik, dat een innerlijke verwantschap, een volkomen beleefde werkelijkheid, eenheid scheidt tussen mens en hetgeen in de schepping bestaat, is geen theoretische of aan normen gebonden werkelijkheid of werkelijkheidszin of logica noodzakelijk. Dan zijn de laatstgenoemde waarden eerder een belemmering dan een bevordering van juist begrip, juiste samenwerking, het juist presteren van het juist op dit moment noodzakelijke.

Met welke toevoeging u dan, naar ik hoop, genoegen wilt nemen en ik moet overgaan tot het besluiten van de bijeenkomst.

:--:

Omschakeling.

Ik weet: wat bestaat is niet goed. Ik weet: zoals het gaat kan het niet langer meer zijn. Ik weet, dat het veranderen moet, dat wat klein is en beperkt, moet groeien; dat, wat te groot in mij ge-woekerd is, verkleinen moet, misschien moet sterven voordat ik werkelijkheid en werkelijkheidszin, begrip voor het ware leven en het ware ik, uit het Al eerst kan beërven. En daarom draai ik, vermoed tot bijna aan de laatste snik, aan alle schakelaars en alle knoppen; ik schroef aan doppen, werk aan draden, bid om genade en weet niet hoe ik voort moet gaan; want al het menselijk bestaan flitst uit en aan en toch kan ik nog niet beseffen: hoe vind ik vrijheid en hoe kan ik mijzelf gaan verheffen tot nieuw bestaan en nieuwe zekerheid.

Het is te begrijpen, want omschakelen is vooral het bezinnen en met voorbijgaan van de tijd en eigen wens of grens, gesteld door menselijke rede, het betreden van de nieuwe paden. Het is geen zoeken van genade, geen eeuwig bidden om wat van buiten komt of een beroep op geestelijke kracht, op de geestenschaar, die rond mij dromt of op de macht, die mij geleiden kan. Omschakelen is een verbreken van de ban, die mij uit werkelijkheid verbannen heeft. Omschakelen is het oprecht en zonder perken uit mijzelf doen loven van het hoogste, dat reeds in mij leeft en deze kracht en deez' gedachte vanuit mijzelf aan al wat rond mij is ook geven. Omschakeling is niet verlies of verandering. Het is alleen het erkennen van een nieuwe werkelijkheid en het zoeken van een moeizaam pad in eigen denken, dat tot deze nieuwe waarheid leidt en het mij mogelijk maakt, mijzelf-zoeker als het Al/mijzelf-een waarheid te schenken.

Dat is volgens mij omschakeling en dat brengt mij aan het einde van mijn bijdrage aan uw bijeenkomst. Mag ik ten afscheid a.h.w. één goede raad geven: hardlopers zijn doodlopers. Wie zich wil omschakelen ineens, zal over het algemeen elke schakel met de werkelijkheid verbreken. Maar wie wat in hem leeft doet groeien tot het de plaats kan innemen van nu nog noodzakelijke maatstaven, die vindt de ware omschakeling, het innerlijk groeiproces, dat steeds meer onbelangrijke, onvolledige of uiterlijke krachten en waarden terzijde doet vallen om daarvoor de ware en Goddelijke Krachten, die vanuit het ik zijn opgebloeid tot bewust werken en leven, die plaats te doen innemen. Dus vrienden, langzaam met volharding en met een voortdurend beproeven van eigen kunnen en een steeds weer de rede plaats laten maken voor het niet slechts gevoelde, maar voor uit het gevoel ook buiten mij bewezen geloof, de ook buiten mij bewijsbare eenheid en éénwording met hogere kracht of de cosmos zelf trachten te bereiken.

Ik hoop, dat u die raad zult gebruiken en ook tevens zult voorkomen, dat u met teveel gepeins misschien de zondag zoudt verknoeien. Want wie zich inspant doet dit het best door zich op tijd te ontspannen, opdat hij de inspanning kan dragen. Met deze laatste voor de stofmens wel zeer toepasselijke wijsheid wens ik u verder een goede en prettige middag.

: - : - : - :

